

Ավետիք Իսահակյան

Երագիս տեսա, որ մայրս՝ թշվառ

Երագիս տեսա, որ մայրս՝ թշվառ,
Շեն պատերի տակ, մեծ փողոցներում,
Ա՜յնպես դողդոջուն, հիվանդ ու անճար,
Անց ու դարձողին ձեռն էր կարկառում:

Երագիս տեսա, որ իմ մայրը՝ ծեր,
Ցնցոտիներով պատած մուրացկան,
Եվ մարդիկ՝ անգութ, անտարբեր, անսեր,
Զբոսնում էին և հրում նրան:

Եվ երագիս մեջ ես դառն լացի,
Ու ցավից զարթնած՝ լաց եղա անքուն. –
Ա՜խ, որքա՜ն մայրեր՝ խեղճ, առանց հացի,
Մեր շուրջն են դողում ու մենք չենք զգում ...

1908

Թիֆլիս